

скри зад долапа. После бързо прибави към тях литографиите на „Райна“, които Николай му подаде като се отправяше към вратата, зад която се чуваха вече гласовете на турския полицаи и казайката.

— Ах, някой михлиезин ми е свършил тази работа... — пошъпна живописецът, като си спомни за доклада до Заптие-пашаса в Цариград, че „Асен“ на Раковски и литографиите на Павлович били опасни за отоманската империя, и се поклони пред заптието, като любезно го запита с какво може да му бъде полезен.

Казайката побърза да изчезне, за да покаже, че няма нищо общо със своя квартирант. И неговите работи.

Турчинът погледна с любопитство към недовършения портрет, поклати глава смаян, после извади от джоба си писмо с червен печат и го подаде на художника.

— Поръчано ми е да го предам лично в ръцете ви. За отговора ще дойде сабахлен... — учтиво стори темане на двамата и си отиде.

Няколко мига Николай гледа втренчено писмото, сякаш държеш земя в ръцете си. Понечи да ступи печатите. Но го подаде на Илия и каза глухо:

— Не мога... Трябва да е заповед за изгонване от границите на империята... — нещо стегна гърлото му. Не. Той не можеше да напусне вече родния край. Би предпочел да го затворят, да го убият... — той се взря учуден в лицето на приятеля си, което ставаше от миг на миг по-светло и радостно.

— Николай! — извика Шиваров извън себе си. — Ариф паша те вика веднага да заминеш за Русчук! Поръчва ти работа! Терджуманинът му известява, че трябва да изпишеш рисунките за някакво съчинение на пашата. Русчукният валия бил писател... И щял богато да те възнагради...

Рисунки за валията?